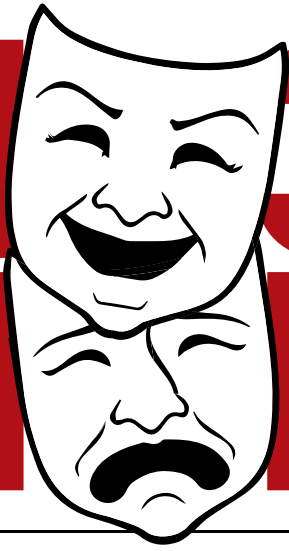

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

МАРТ 2024.

ГОДИНА XX, БРОЈ 168

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

МАРТОВСКЕ ПРЕМИЈЕРЕ НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ

МИСТЕР ДОЛААР

БРАНИСЛАВ
НУШИЋ

РЕЖИЈА
МИЛОШ ЛОЛИЋ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ | ДРАМА | СЕЗОНА 2023/24 | ПЕДМЕСЕТНА

Конеџија

ЛЕО ДЕЛЊИЋ

ДИРЕКТОР
БОРЉЕ ПАВЛОВИЋ

КОРЕОГРАФИЈА
ЉУБИЊКА И ПЕТАР
ДОБРИЋЕВИЋ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ | БАЛЕТ | СЕЗОНА 2023/24 | ПЕДМЕСЕТНА

Представа „Мистер Долар“ у којој Бранислав Нушић ангажовано пише, у овом случају, о моћи новца и о томе у којој мери је новац, вечни покретач збивања у свету – дајући му тиме функцију главног лика комада, премијерно је изведена 15. марта на Великој сцени.

Режију је потписао узбудљиво талентовани Милош Лолић, позоришни стваралац европског реномеа, који први пут у својој богатој и бројним, престижним наградама овећаној каријери, ради неки комад овог славног писца, несумњиво највећег комедиографа у српској књижевности.

Након праизведбе 16. септембра 1932. године у Народном позоришту, ова комедија ситуације с елементима комедије наравиучијем фокусу је прича о скоројевићима који лако долазе до новца и онима који им се улагују, вратила се поново, после скоро једног века, на исту сцену, као права позоришна магија, у новом, савременом редитељском читању.

Лолићева режија „Мистер Долара“, у драматизацији Перише Перишића, као представа за праве позоришне сладокусце, уз јединствен ауторски печат, доноси на сцену и оригиналну техно музику, сведена, али импресивна сценографска решења, упечатљиве костиме и маестралну глуму.

НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ ПРЕМИЈЕРНО ИЗВЕДЕН
НУШИЋЕВ „МИСТЕР ДОЛАР“ У РЕЖИЈИ МИЛОША ЛОЛИЋА

Весела, иронична и сатирична слика нашег времена

Бојан Муљин у критици објављеној у „НИН“у примећује да „Лолићев елитни клуб шљокица, крви, зноја и других излучевина до савршенства симболизује пејзаж празнине људске душе, као и ледени простор света који је креирао човек“.

„Слика те излуђујуће подземне арене у коју су се људи добровољно стровалили највећи је допринос ове представе“, оценио је Муљин, док његов колега Иван Меденица у „Радару“, уз напомену да овде није реч о актуелизацији класике, истиче да „Лолић и драматург Периша Перишић то fino артикулишу, остављајући архаичне Нушићевске

изразе и тако избегавају замку куцања на отворена врата“.

„Тема обожавања новца данас је много ургентнија него у Нушићево време, па би њена историјски прецизна и наглашена банализација била банална (...)“, сматра Меденица.

У прилогу објављеном у „Културном дневнику“ Радио телевизије Србије, новинарка Оливера Милошевић указује да су у фокусу представе „као и код Нушића друштвене групе и појединци који не бирају средства да се домогну новца, моћи и части, спакованих по мерилима скоројевића буржоаског друштва“.

„Али, шта се дешава кад се Нушићеве сцене прекомпонују, измонтирају и згусну тако да водвиљски механизам прерасте у декадентни жур којем се не назире ни почетак ни крај. Одговор је: савремени клупски парти који води у правцу театра апсурда. У представи су бројни

је заносно-комичну и бурлескно нушићевску игру – вртоглаво је весела, иронична и сатирична слика нашег времена, али је и један неочекивани Нушић који у техно ритму раскринкава наше доба које је све даље од срећног краја. Истину о моћи новца редитељ поставља на узбудљив театарски начин, са декадентним младим ликовима, у импресивним групним сценама, и бројним изузетним младим глумцима Народног позоришта“, оценила је, између осталог, Оливера Милошевић.

Као уметнички тим овог позоришног дела потписују се и Мираш Вуксановић (реализација сценографије), Марија Марковић Милојевић (костимографија), Невена Глушица (компоновање музике), Ирена Максимовић (кореографија денс-групе) и др Љиљана Мркић Поповић (сценски говор).

У подели су Недим Незировић, Теодора Драгићевић, Радован Вујовић, Ива Милановић, Александар Вучковић, Калина Ковачевић, Јован Јовановић, Александар Срећковић, Бојана Бамбић, Немања Стаматовић, Магдалена Мијатовић, Ваја Дујовић, Вучић Перовић, Драган Секулић, Данило Лончаревић, Софија Узуновић, Ивана Шћепановић, Сава Милутиновић, Ана Јанковић, Милица Томић, Лариса Радоњић, Данило Фатић.

■ Р.П.Н. ■

узбудљиви ликови, скоројевићи из овог времена и сцене у којима Нушићева вербална комика даје снажна иронична значења. Смело и маштовито се Лолић са глумцима игра Нушићевим комадом, у духовитој представи у којој се иза врцавог хумора крије узнемирујућа слика савременог света којим влада новац и похлепа. Лолићева савремена позоришна визија комада *Мистер Долар* задржала

„КОПЕЛИЈА“, У КОРЕОГРАФИЈИ
ЉУБИНКЕ И ПЕТРА ДОБРИЈЕВИЋА, ПОНОВО
НА РЕПЕРТОАРУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Раскошан балет препун маште и ведрине

Участ сто година од прве поставке балета „Копелија“ у Народном позоришту, 19. марта на Великој сцени одржана је премијерна обнова те романтичне представе урнебесног заплета

са пуно хумора и мимике, виртуозних плесних умећа и лепршаве музике, у кореографији Љубинке и Петра Добријевића.

Сан чудног доктора Копелијуса да удахне живот својој креацији, једној лутки, превазилази причу и постаје универзална тема о некоме

ко је другачији од нас. Сванилда, својим прерушавањем у Копелију, доводи га у заблуду да је то могуће, чини га срећним, али његови снови руше сазнањем да је у питању само лутка. Остаје сам, очајан, са својом креацијом - сломљеном лутком. Али Копелијус, креатор,

уметник, стваралац, опрашта младости и прикључује се средини која га је до тада одбацивала и учествује у весељу и прослави живота и младости...

Копелијус, Љубинке и Петра Добријевића, је помало и Дон Кихот, сањар, идеалиста или балетмајстор који својој креацији жели да удахне оно што најбоље зна и уме - Душу плеса.

На премијерној обнови главне улоге остварили су Теодора Спасић (Сванилда), Лев Семенов (Франц) и Јовица Бегојевић (Копелијус), док су на извођењу 21. марта наступили Маргарита Черомухина (Сванилда), Тома Крижнар (Франц) и Милош Маријан (Копелијус).

У представи, премијерно изведеној 15. децембра 2015. године на Великој сцени, у декору Мираша Вуксановића и костимима Катарине Грчић Николић, учествује целокупни ансамбл Балета и Оркестар Народног позоришта у Бео-

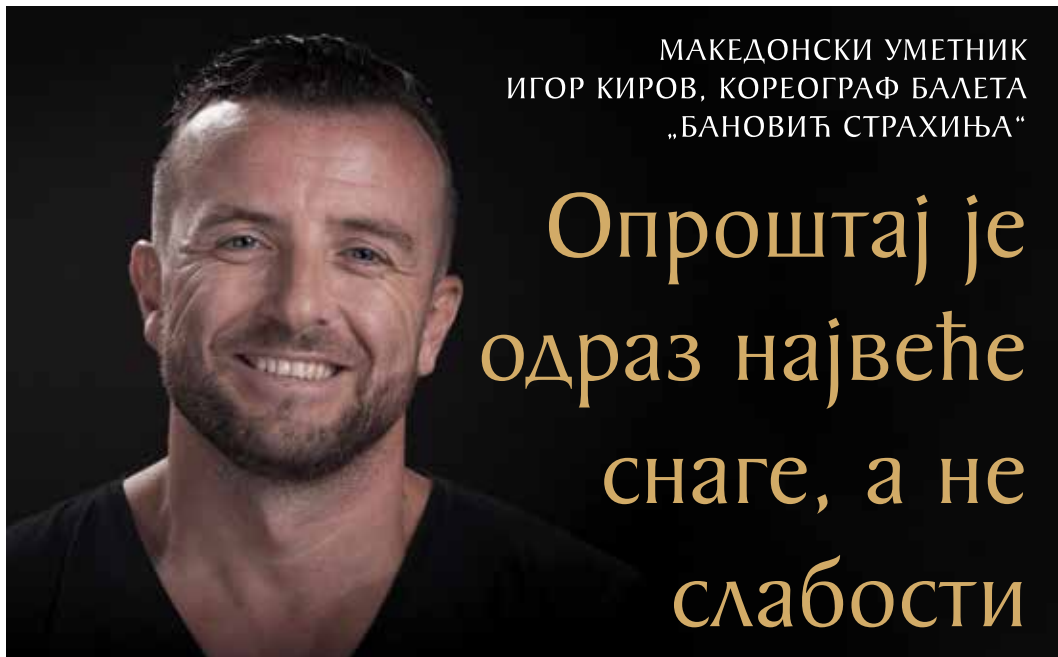
граду, под диригентском управом Ђорђа Павловића.

То је у националном театру шеста поставка „Копелије“ за коју је оригиналну кореографију, на музику Леа Делиба, урадио Артур Сен-Леон.

Овај славни француски играч, балетски либретиста, кореограф и композитор, заједно са Шарлом Нуитером, написао је и либрето урађен по новели „Пескар“ чувеног немачког писца, диригента и сликара Ернста Теодора Амадеуса Хофмана.

„Копелија“ је раскошан балет, препун маште и ведрине, са очаравајућом музиком - мешавином француског романтичног и руског неокласичног стила, која као инспирација покрету, доноси широку, величанствену палету играчких бравура које публику, од оне најмлађе, па до балетских сладокусаца, ниједног тренутка не остављају равнодушном.

■ Р.П.Н. ■

МАКЕДОНСКИ УМЕТНИК
ИГОР КИРОВ, КОРЕОГРАФ БАЛЕТА
„БАНОВИЋ СТРАХИЊА“

Опроштај је одраз највеће снаге, а не слабости

Након великог успеха са једночинком „Поема“, на музику Станојла Рајичића, премијерно изведеном 17. јуна прошле године на Великој сцени у оквиру триптиха „Инфинитас“, признати македонски балетски уметник међународне репутације Игор Киров поново ради као гостујући кореограф у Народном позоришту у Београду. Овога пута, за само финале историјске прославе јубилеја стогодишњице Балета националног театра, започео је рад на новој представи „Бановић Страхиња“, по једној од најлепших епских народних песама преткосовског циклуса - легенди о неверној жени и племенитом мужу који прашта. Постављањем овог наслова на редовни репертоар Велике сцене, чија је премијера планирана почетком јуна, Балет Народного позоришта исказује своју посвећеност и наклоност не само према наслеђу српског балета, већ и наслеђу српске историје и културе.

У интервјуу за „Позоришне новине“, наш саговорник каже да се веома радује што поново сарађује са ансамблом Балета Народного позоришта и то баш на тако посебној представи која настаје по једној од, како је оценио, „најзначајнијих епских песама српске народне књижевности“.

„Њена слојевитост и оригиналност својевремено је привукла и великог мислиоца Јохана Волфганга Гетеа, једног од најзначајнијих личности немачке књижевности и европског неокласицизма и романтизма крајем 18. и почетком 19. века. За мене, као кореографа, било је веома инспиративно и изазовно да кроз језик плеса донесем на сцену представу насталу по песми која,

осим што у себи носи веома снажан емотивни набој, приказује мушког јунака потпуно атипичног за то време, јунака који је био далеко испред свог времена“.

Процес рада на представи је веома захтеван и обухвата више фаза...

Да, припреме смо почели још пре неколико месеци. У том периоду, заједно са комплетним уметничким тимом, након детаљне анализе песме на основу које је урађена драматургија, дефинисали смо и музичке корекције, те припремили сценографију и костиме. Процес израде драматургије бавио се симболима, метафорама и самим приступом ка плесним објашњавањима сваке појединачне сцене. Процес рада у пробној сали, а након тога и финални, завршни рад на сцени, трајаће између седам и осам седмица.

Поред изузетне литерарне лепоте, песма се својом тематиком уздиже и у ванвременски приказ контраста између традиционалних вредности и интимног људског осећања. Превођењем поезије у плесну форму сигурно сте открили и неке нове димензије овог величанственог песничког дела које је велики српски лингвиста и фолклориста Вук Стефановић Караџић чуо од старца Милије, а потом га записао и обранио?

Током припрема за рад на овом балету, било ми је, пре свега, узбудљиво тражити начин како да се ова песма, чија велика снага лежи у лепоти језика и стиха, преточи у форму потпуно лишену текста – у покрет. Изазов превођења поезије у плесну форму омогућио је да се речи и ритам трансформишу у израз тела, откривајући нове димензије емоција и значења изражених у песми.

Бановић Страхиња није био само епски јунак, познат по снази и јунаштву, већ и личност која је представљала оличење правде, поштења и племенитости, док га његова спремност да

СТВАРАЊЕ ПЛЕСНЕ МАГИЈЕ

Након што сте завршили Академију за плес у Ротердаму, пуних 18 сезона наступали сте као играч у више плесних компанија у Холандији, Немачкој, Аустрији, Швајцарској, Француској... Каква искуства носите током тог периода уметничке каријере?

Радио сам са више од 30 кореографа и променио девет плесних компанија. Хтео сам да пробам различите плесне стилове и естетике попут модерног, савременог, мало неокласичног, па и плесног театра. Верујем да један плесач мора бити отворен за све. Што је више свестран, имаће већу могућност да се изгради као комплетан плесач и уметник. Но, за све то је, у првом реду, потребно поседовати и жељу и страст. Лепо је кад плесач има могућност искуства и додир са више стилова плеса; на тај начин лакше схвати шта га више испуњава и надграђује. У својој плесној каријери доста сам играо, али сам и доста тога научио. После 18 лепих сезона које сам провео као плесач, осетио сам потребу да се изразим и у кореографији. Тешко је било поздравити се са сценом. Међутим, схватио сам, у међувремену, да ми је кореографија допринела да нађем нови начин сатисфакције са стварањем плесне магије на сцени. Поред кореографије, бавим се и педагогијом. Леп је осећај када имате могућност да своје знање и искуство пренесите на младе, талентоване плесаче и самим тим учествујете у њиховом стварању и развијању.

пружи опроштај чини јединственим ликом српске епике. На који начин ће бити протумачен основни мотив жениног неверства – као чин ослобођења патријархалних окова бекства из отуђености или...

Песма нуди простор за интерпретацију психологије ликована више различитих начина, и управо то је чини тако занимљивом. Анђелијин одлазак са Влаха-Алијом може да се оправда кроз потребу за самоодржањем, јер она зна да, кренула милом или силом, за њу после тога више нема живота међу Србима који ће је сурово осудити - као што њена рођена породица на крају песме и чини. Зато је Страхињин поступак праштања на крају песме толико необичан и узбудљив. Са друге стране, Анђелијин одлазак може да се посматра и као чин вољне жртве да би умилостивила Алију који жели да сасвим уништи двор, а можда и као поступак мотивисан простом чињеницом да је он освојио њено срце; можда чак и сви ови разлози одједном. У нашој интерпретацији песме, трудили смо се да све ове слојеве узмемо у обзир како бисмо дошли до једног целовитог, комплексног карактера.

Колико је захтевно да се кроз покрет прикажу емоције превареног мужа који је, упркос једном таквом чину преваре и издаје (заиста, готово, нестварном за време од пре толико векова у којем се то десило), ипак, пронашао у себи велику снагу и разумевање да опрости својој вољеној?

Приказивање емоција превареног мужа кроз покрет свакако представља велики изазов. Треба приказати читаву палету емоција - озлојеђеност, тугу, љутњу, али и снагу, и на крају, опроштај, који је заправо одраз највеће снаге, а не слабости. То тражи нијансирање и пажљиво праћење развоја лика кроз целину извођења. Ипак, универзалност ових емоција омогућава да се публика и даље повеже са ликом, без обзира на историјску епоху. Веома је значајно што ће уметничка Кућа, као што је Народно позориште, имати на свом репертоару и једно овакво дело из опуса националног карактера које у својој основи садржи битан део националне историје. Српска историја је веома богата, разнолика, али и турбулентна, са веома много снажних, упечатљивих историјских ликована и тема изузетно инспиративних за различите уметничке изразе.

Кореографијом се бавите пуне две деценије; за то вре-

ме урадили сте бројне успешне савремене балетске представе с веома упечатљивим кореографским потписом и освојили многе међународне награде (Нагоја, Пекинг, Београд, Канарска острва, Америка...). Како бисте дефинисали свој кореографски рукопис?

То је аутентичан рукопис који осликава мене, првенствено као плесача. Наравно, да тај стил могу и да адаптирам у зависности од тога о каквом балету је реч и са којом плесном компанијом и плесачима радим. Подједнако волим да радим и наративне и апстрактне балете. Лично, више

Композитор Иван Илић, драматург Ђорђе Косић, сценограф Герослав Зарић, костимограф Катарина Грчић Николић и асистент кореографа Мојца Мајцен потписују се као уметнички тим овог позоришног дела у којем ће учествовати комплетан ансамбл Балета Народного позоришта у Београду.

сам наклоњен модерним плесним представама или балетима, јер је тај стил, и за моје тело, некако природнији.

Колико је било тешко изградити тај јединствен, а препознатљив стил?

У свакој мојој представи без обзира на то да ли је реч о дуету, трију, квартету или балету са 30 плесача, публика може кроз покрет да осети моју енергију. Ту енергију првенствено дајем плесачима, а они је даље емитују публици. Генерално, сви моји балети су музички и технички веома захтевни и пуни енергије. Иначе сам, и по природи, енергичан и верујем да се и по томе издвајам међу кореографима. Трудим се да увек будем разноврстан. Не волим да се понављам. Управо захваљујући томе, мислим да се моји балети или плесне представе увек препознају као моји.

Шта сматрате круном своје досадашње кореографске каријере?

Издвојио бих представе „Дервиш и смрт“, коју сам радио за сплитски Балет, потом The „Cube Untold“ за Balkan Dance Project, The „Red Room“ за македонски Балет и свакако „Поему“, овде у Народном позоришту у Београду. Сваки од та четири балета обележили су једно време мог кореографског рада, како тематски и стилски, тако и музички. Веома су различити и уникатни и сваки је постигао велики успех на свој начин.

■ Микојан Безбрадица ■

Млади и веома талентовани редитељ Марио Павле дел Монако, после изузетно успешне поставке Пучинијеве „Турандот“, чија је премијера одржана 23. децембра 2022. године на Великој сцени, поново ће, на истом месту, бити у прилици да покаже огромну раскош и разноврсност свог талента. Овога пута, даровитом уметнику који потиче из музичке породице оперских певача и оперских редитеља, поверена је режија опере Ђузепе Вердија „Симон Боканегра“. Биће то први пут у 104. године постојања Опере Народног позоришта у Београду да се овај наслов, први из Вердијевог позног стваралачког периода, нађе на репертоару, а премијера је планирана за 15. мај.

„Верујем да би сваком редитељу била изузетна част да постави овај монументални наслов по први пут на Велику сцену националног театра. Мени свакако јесте. Захваљан сам дирекцији Опере, као и управи Народног позоришта на позиву, као и на предлогу наслова. Дирнут сам начином на који је Пучинијева *Турандот* допрла до публике претходне сезоне. Са друге стране, захваљан сам и на поновно указаном поверењу, будући да и ја и сви сарадници на овом делу имамо велику одговорност према његовој поставци“, каже за „Позоришне новине“ Марио Павле дел Монако, уз напомену да се веома радује новој сарадњи са „домаћим снагама“.

„*Симон Боканегра* је опера која је веома призната и изнова постављана на свим већим светским позорницама; место јој је, такође, и у Београду. Имамо прилику да обогатимо репертоар са још једним великим Вердијевим насловом, а истовремено и да премијерно представимо и приближимо једну деликатну и трагичну причу која завређује пажњу наше цењене публике. Све што нам остаје, у било ком тренутку живота, јесу само приче. Исто важи и за човечији ум: ми и наш идентитет су већином приче које причамо самима себи. Неке од њих су и истините“.

Симон Боканегра, гусар у служби републике Ђенове, први је владар у историји те републике изабран из народа. Такав гест изазвао је револт угледних грађанских породица Фијеско, Адорно и Грималди које су се годинама смењивале на ђеновском трону. Какав је ваш однос према том лику чије је умеће владања, као и покушај помирења двеју завађених република - Венеције и Ђенове, остало до данас

МАРИО ПАВЛЕ ДЕЛ МОНАКО,
РЕДИТЕЉ ОПЕРЕ ЂУЗЕПА ВЕРДИЈА
„СИМОН БОКАНЕГРА“

Човек је уплашен по природи, страх је само пролог агресије

јединствен пример очувања реда међу политичким неистомишљеницима, завађеним око трговачких интереса и превласти на мору?

Сам долазак Боканегре на власт је предстаљао револуционарни потез у тамошњем друштву, а сви смо сведоци колико човек уме да буде отпоран на промене. Припадност је можда и најснажнији инстинкт који човек поседује. Сигурност. Од најранијег доба, изражен је у потрази за родитељем, топлотом, миром. Одростајући, попримамо нова друштвена обележја која су везана за наш идентитет, као што су култура, националност, религија, политичка оријентација... Човек је уплашен по природи. Страх је само пролог агресије. Сходно томе, владар нације је такође био посматран као *родитељ* исте. Револт угледних породица, интриге и сплетке, поред

очувања аристократске елитизације власти (која се често показала као и нефункционална, будући да није сваки наследник способан у истом капацитету да влада) сведоче о томе да се човек лако навикава на моћ, али и томе да је моћ, заправо, увек привремена. Симон је за време своје владавине имао чак до 104 телохранитеља око себе, оставивши иза себе једну од

битнијих, народних и демократских револуција у Европи, што је за то време, из претходно наведених разлога, негативно испровоцирало многе људе. Трансформација у друштву носи са собом и индивидуални и колективни терет. По спекулацијама историчара и по Вердијевој обради завршетка његовог живота, Симона су отровали политички противници.

Опера „Симон Боканегра“, коју карактеришу надахнута мелодиозност и истанчани осећај за сценску драматику, прати бурна дешања у Ђенови током 14. века. Да ли радња приче остаје у епохи или ћете је изместити у неки одређени, савремени, друштвени контекст?

Сам почетак 14. века у Европи је врло мрачан. Европа се сусреће са периодом велике глади која је за последице оставила пораст криминала, болести, смрт, па чак и канибализам. Вера у цркву је

била уздрмана, а и поверење обичног човека у аристократе и њихову способност да предводе, упркос кризи. Сведоци смо историјског и цикличног друштвеног феномена да је човечија природа суштински остала непромењена, па тако и његов однос према суровим животним изазовима. Имајући то у виду, козметика, естетика и граматика испољавања нашег

односа према животу су се променили, за разлику од емотивног и физиолошког нуклеуса нашег реактивног бића који се није променио. Због тога је свака прича у суштини вечна и није временски, нити просторно ограничена, као што ни ова продукција неће бити. Публика ће моћи да посведочи интернализованим алтерацијама између јаве и сна насловне улоге. Сматрам да примарна функција сцене није нужно да реконструише историјске догађаје, већ да понуди њихову интерпретацију и да постави важна питања. Апсолутна истина не постоји; обрада реалности постоји колико постоји и људи - она је субјективни доживљај сваког од нас.

Ово дело представља резултат великог композиторског и животног искуства Ђузепе Вердија. Његова снажна инспирација, уједно и вечна лична патња везана за однос оца и ћерке, и овде се, као и у „Риголету“ и „Травијати“, поставља као један од кључних елемената драмског тока. Боканегра је, између осталог, и личност којој су негирани улога оца и свака врста љубави. Шта ћете у својој редитељској поставци избацити у први план – интимну, романтичну и љубавну страну приче или, пак, њен политички контекст?

Вердијев музички допринос историји опере и самом човечанству је непроцењив. Изузевши његове две комедије, Вердијева дела су постала, такорећи, и стандардизовани коментар савременог човека када је реч о оперском

делу: озбиљна, гласна и насилна драма. А опет, проткана бесконачним, фрагилним и естетизованим музичким фразама. Ни то није случајно. Приметићете да су код Вердија суштински најчешће теме судбина и однос између родитеља и детета. Сахранивши супругу и двоје деце док је још био млад, задесила га је трагедија са којом ниједна особа не може до краја да се избори. Сам почетак опере одише смрћу, а њом се и завршава. Желевши да постане племић, не би ли добио брачни благослов оца

Сцена из опере „Турандот“

његове драге, Марије, пролог опере се завршава вестима да је управо она преминула, родивши им ванбрачно дете. Како би моћ судбине постала још апстрактнија, у том тренутку Симона проглашавају за дужда. Наслов опере јесте „Симон Боканегра“, али главни лик овог дела је заправо судбина. Мистичан, вечно истраживан и упитан појам. Како се манифестује психогам једне особе која је изгубила вољеног оца, не знајући где му је дете, а све уз велику дужност и одговорност према вођењу народа, док су политички противници у завери против њега? Каква особа можемо да постанемо упркос неиздрживом болу: да ли са платформе емпатије сада можемо да помогнемо другима? Да ли постајемо катализатор за разарање свега око нас или се једноставно повлачимо у себе, корачајући механички напред, док је есенција нашег бића парализована и једноставно заборављена? И, поврх свега, колико је снажна трансформативна моћ губитка и да ли та празнина икад нестаје? Ова питања желим да поделим са публиком.

Верди у својим операма, у свом специфичном композиторском маниру, снагом музике, њеном топлином, мелодиозношћу и драматиком доноси опис карактера ликова и њихових међусобних односа. За све то, на сцени је неопходан комплетан уметник с обзиром на то да су његове опере базиране, пре свега, на одличном певању упоредо са великим захтевима у сценском, односно глумачком погледу. Какав је ваш однос према Вердију из редитељске визуре? Колико је захтеван и инспиративан вама као редитељу?

Вердија је бесконачно занимљиво постављати на сцену. Зарадне мелодијске теме и узбудљиви и грандиозни драмски напони не остављају никога равнодушним.

Бакома Пучинија

Наравно, могуће је изразити фасцинацију његовом музичком фабулом само до једне границе у писаној форми. Либрета која су коришћена у његовим операма је потребно пажљиво истражити и анализирати, будући да се у најмањим детаљима могу наћи информације од значаја. Вердијева дела често не губе време на непотребне описе, већ нас најчешће инвазивно воде у срж радње. Верујем да разумем и осећам добро његов сензибилитет, као што верујем и да је веома добро да његова дела живе и да се препричавају изнова. Његов живот је заправо исто театрално колико и његова дела. До самог краја. Сматра се да се за његову сахрану у Италији окупили највећи број људи у историји те државе - чак 300.000 људи је изашло на улице Милана како би одали почаст овом безвременом уметнику, док га ми и наше колеге у целом свету, својим доприносом у позоришту, вечно славимо. Жеља ми је да током своје каријере имам свако Вердијево, али и Пучинијево дело на свом репертоару. „Трубадур“ је прва Вердијева опера коју памтим, а у улози Ацучене била је моја мајка.

■ Микојан Безбрадица ■

СОЛИСТИЧКИМ КОНЦЕРТОМ
ПРВАКИЊА ОПЕРЕ
ЈАСМИНА ТРУМБЕТАШ ПЕТРОВИЋ
ПРОСЛАВЉА 30 ГОДИНА УМЕТНИЧКОГ РАДА

Све моје хероине

С олистичким концертном под називом „Све моје хероине“, првакиња Опере Народног позоришта у Београду, сопран Јасмина Трумбеташ Петровић обележиће 13. априла (20:00) на Великој сцени веома значајан јубилеј - три деценије уметничког рада.

„Сам назив концерта *Све моје хероине* говори да се ради о свим мојим улогама које сам до сада остварила. Наравно, требало би много више од једног концерта да публику подсетим на све моје оперске ликове које кроз које сам живела на овој сцени и са којима сам расла. Имајући у виду, да сам

кроз досадашњи период највише певала у италијанским операма, нарочито Вердијевим и Пучинијевим, биће то избор можда оних најлепших арија и дуета који у себи носе и неку поруку, као што су арије Тоске, Мадам Батерфлај, Леоноре... Поред тога значајну улогу у програму имаће и Оркестар Опере Народног позоришта, са којим сам први пут наступила као Батерфлај, у другом чину, давне 1994. године као чланица Оперског студија“, каже Јасмина Трумбеташ Петровић у изјави за „Позоришне новине“.

Призната уметница истиче да је током припрема за концерт заправо схватила да није ни била

свесна свега онога што је током каријере остварила, не само у оперском репертоару, него и на плану концертне музике.

„Могу слободно рећи, већину онога што један сопран мог фаха може да оствари. Док сте млади, када почињете, нестрпљиви сте да постанете велики и поштовани. Али, то успева само посебнима, онима који су посвећени и онима који имају оно *нешто* и у гласу и у себи. Е па то *нешто* ме је водило свих ових година. Градећи каријеру, из улоге у улогу, сваком лику давала сам целу себе, без задршке. Стасавала сам достојанствено, радила студиозно, посвећено и увек била на висини задатка

због чега један уметник може да заслужи поштовање. Без обзира на успех, остала сам једноставна, отворена и захвална овом храму културе који ме је пригрлио и који ми је указао поверење свих ових година. А моје улоге... свака понаособ, имала је у датом тренутку посебно место: Турандот, Аида, Тоска, Леонора у *Трубадуру* и *Моћи судбине*, Мадам Батерфлај, Адријана, Елизабета, Амелија“...

Концертном ће дириговати маестро Александар Којић, а као гости наступиће Јасминине колеге из ансамбла Опере Снежана Савичић Секулић и Драгутин Матић.

■ М.Б. ■

ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ РАТКА Б. СТОЈКОВИЋА У МУЗЕЈУ НП

Лексикон српских признања балетским уметницима

У Музеју Народног позоришта у Београду, 26. априла у подне биће одржана промоција књиге „Лексикон српских признања балетским уметницима“ коју је недавно објавио дипломирани правник, енигмата и публициста Ратко Б. Стојковић. Ово драгоцено штиво из области балетске уметности, подељено на неколико основних сегмената у којем централни део заузимају признања наведена азбучним редоследом, обједињује податке за 571 награђену особу.

Господин Стојковић пише да су у књизи, коју је приредио поводом сто година постојања балета у Србији, систематизована признања додељена балетским умет-

ницима у нашој земљи од струковних организација, државних и друштвених организација и институција, на манифестацијама – фестивалима, као и од других давалаца.

„Морам признати да сам имао пуно потешкоћа када сам *кренуо* у један овакав

подухват. До неких релевантних података понекад је тешко, заправо, немогуће доћи. Код неких података постоје разна неслагања, неки су непотпуни (нема назива улоге за

коју се додељује, година доделе...), па је настајао проблем шта би требало прихватити као исправно. Овај лексикон садржи углавном признања са свим њеним досадашњим добитницима. У случају где нисам успео да сазнам све добитнике неког признања, поштовао сам мишљење да је мање зло некога изоставити него некога не споменути. Истовремено, код неких признања где није било могуће утврди-

ти годину доделе ставио сам знак питања“, каже аутор Лексикона који обухвата признања додељена закључно са 2023. годином.

Према његовим речима, признања представљају део нематеријалне културне баштине једног народа и стога их треба сачувати од заборавља.

Стојковић се посебно захвалио запосленима у Истраживачко-документационом центру Народног позоришта у Београду – шефу службе Сањи Милосављевић и истраживачу докумената и архива Слободану Стаматову који су му пружили несребичну подршку у прикупљању многобројних релевантних података за књигу.

■ Р.П.Н. ■

КАТА БАРМАТИ, ДРАМАТУРГ
ВИШЕСТРУКО НАГРАЂИВАНЕ ПРЕДСТАВЕ
„ОЧЕВИ И ОЦИ“

Дивно је кад се поклопе укус критике и публике

Током досадашње каријере, која траје скоро четврт века, драматуршкиња Ката Бармати, потписала је на разним српским позоришним сценама око седамдесетак драматизација. Међу њима су и три које је урадила у Народном позоришту за представе „Тишина трезних“ (2004), „Сумњиво лице“

Ката Бармати каже да којој је свака сарадња са Народним позориштем у Београду остајала у лепом сећању. „Са собом носим и имам само добре успомене. Све представе - *Тишина трезних*, *Сумњиво лице* и *Очеви и оци* изузетно су ми драге и веома сам захвална што сам имала прилику да у београдском националном театру радим три пута“.

(2016) и „Очеви и оци“, чија је премијера одржана 4. априла прошле године. У међувремену, ова представа која се све време игра на карту више, добила је укупно двадесет награда, а недавно је тај скор повећан за још један, захваљујући признању часописа „Сцена“. На тај начин, у целини су освојене четири награде, док се преосталих 17 односи на индивидуална уметничка остварења која су припала редитељу Вељку Мићуновићу, глумцима Вањи Ејдус, Сени Ђоровић, Милошу Ђорђевићу и Александру Вучковићу, костимографињи Марији Марковић Милојев и нашој саговорници. У разговору за „Позоришне новине“, Ката Бармати каже да је овај успех, на неки начин, и очекиван, из више разлога.

„Култни роман Селенића је богат таквим мислима који кореспондирају са сваким временом, пошто се људи веома ретко мењају, што нам је, уосталом, показала и историја. Нисмо се бавили превише с тим како да ова представа буде актуелна; више смо нагласили људске и породичне односе, као и генерацијске проблеме. То је свима познато, па идентификација са тим ликовима због тога и није тешка. Близу су публици ти проблеми, јер их сви доживљавамо у одређеном периоду својих живота. Редитељски начин, приступ, глумачки рад, музика и визуелност представе је то што

Сцена из представе
Очеви и оци“

јој је дало дух наших времена. Веома нам је драго да се то препознало и да су *Очеви и оци* истовремено толико добро примљени, како од стручне критике, тако и од публике“, наглашава наша саговорница.

Често се може чути да за сваког редитеља, добра драматуршка партитура, значи више од пола обављеног посла. На питање ли ли су Мићуновић и она

Представа „Очеви и оци“ урађена је на основу адаптације истоименог романа Слободана Селенића, једног од најзначајнијих дела савремене српске књижевности. Кроз судбину породице београдских интелектуалаца Медаковић, у периоду од 1890. до краја Другог светског рата, 1945. године, један од наших најзначајнијих драмских писаца даје приказ тадашње српске историје, из перспективе грађанске елите тог времена. Роман, проткан изузетним емоционалним набојем, синтетизује национално искуство и успоставља рационалан поглед према корпусу тема које се најчешће јављају у промишљању статуса српске реалне и митске ситуације. Иако не прихвата романтизовање прошлости, Селенић такву прошлост не презире, нити је оспорава... Уметнички тим чине и Зорана Петров (сценограф), Марија Марковић Милојев (костимограф), Невена Глушица (композитор), Љиљана Мркић Поповић (сценски говор), Ена Кротић (асистент костимографа) и Јасна Сарамандић (асистент сценографа). У подели су Милош Ђорђевић (Милутин Медаковић), Никола Ракочевећ (Стеван Медаковић), Александар Вучковић (Михајло Медаковић), Вања Ејдус (Елизабета Медаковић), Вања Милачић (Рахела Блејк), Сена Ђоровић (Нанка), Ива Милановић (Јелена) и Никола Ристановски/ Александар Ђурица (Видосав Прокић).

„кликнули на прву“, када је реч о фабули ове породичне и дру-

штвене драме, Ката каже:

„Са Вељком сам често сарађивала и сваки рад је био другачији. Направили смо више верзија драматизације. Кликнули смо на прву што се тиче тога шта желимо да урадимо; што се тиче коначне верзије текста, она, наравно, увек настаје у самом процесу. Мислим да је најважније да сарадници и редитељ кликну на прву око позоришног размишљања и начина рада. Текст је само један сегмент

Уручење Награде часописа „Сцена“ за најбољу представу одиграну на позоришним сценама у Србији у 2023. години

процеса. У процесу драматизације највећи изазов представљало је избегавање линеарног причања приче. У интегралном тексту, у оригиналном роману постоје огромни временски скокови, што омогућава епика, док у драмском формату то, ипак, мора да буде сценско решење, али да се не губи нит приче коју пратимо. Највећи задатак, можда, био нам је да временске и просторне промене ставимо у једну целину, као и да роман сведемо у причу једне породице и на тај начин смањимо огроман број ликова који је у оригиналу“.

„Очеви и оци“, између осталог, на сталожен, истовремено дубоко емотиван и детаљно промишљен начин, проговарају о важној теми етничких и културних разлика и могућностима суживота тих разлика. О томе да ли нам национално и генетско наслеђе које носимо представља превелики терет или подстрек, Ката Бармати размишља на следећи начин:

Национално и генетско наслеђе нам је дато. Како ми то формирамо током живота, то је већ друго питање. Од много чега зависи шта лично дожи-

Награда часописа „Сцена“ за најбољу представу одиграну на позоришним сценама у Србији у 2023. години, која је припала драми „Очеви и оци“, уручена је 3. марта на Великој сцени. На пригодној свечаности одржаној после извођења тог комада, признање је, након што га је преузео из руку главног и одговорног уредника „Сцене“ Милоша Латиновића, предао управник Народного позоришта Светислав Гонцић. У име глумачког ансамбла, награду која се први пут додељује након паузе од две деценије, примили су првакиња Народного позоришта Вања Ејдус и глумац Никола Ракочевећ. У кратком обраћању, господин Латиновић је подсетио да је у анкети, коју су у јануару ове

године заједнички организовали „Сцена“, чији је издавач Стеријино позорије из Новог Сада, и Удружење позоришних критичара и teatroлога Србије, учествовало десет театарских посленика од којих су шесторо свој глас дали представи „Очеви и оци“. „Честитам уметничком тиму, ансамблу и продуценту Народном позоришту на награди. Надам се да ће ова представа бити дуговечна и да ћете ви који сте је вечерас гледали поново уживати у њој и да ћете своје утиске пренети будућој публици. Много ми је драго да су „Очеви и оци“ проглашени за најбољу представу у прошлој години. Желим вам свима успешан даљи рад са овом представом, као и са другим пројектима“, поручио је Милош Латиновић.

вљамо као терет или подстрек. Ја верујем да је национално и генетско наслеђе само један део човека, док су отвореност, прихватање, емпатија, разумевање, љубав... оно што заправо чини човека и одређује његов карактер.

■ Микојан Безбрадица ■

ЈУБИЛАРНО ИЗВОЂЕЊЕ ДРАМСКОГ КЛАСИКА А.П. ЧЕХОВА

„Иванов“ педесети пут

Драма Антона Павловича Чехова „Иванов“, у адаптацији и режији Татјане Мандић Ригонат, с Николом Ристановским у насловној улози, биће изведена јубиларни педесети пут, 30. априла (19:30) на Великој сцени.

Славни руски класик, у овом комаду који је написао као веома млад аутор, 1887. године, не поставља дијагнозе ни људима ни времену, већ износи на површину различитије валере постојања и мишљења.

„Иванов“ је драма без тазе у којој Чехов успева да ухвати тај осећај поражености и сувишности мисаоног, емотивног, поштеног човека у савременом времену и свету. У поставци редитељке Мандић

Ригонат, овај комад представља својеврсни музеј душе и човечности који је настао у уметничкој лабораторији на тему егзистенцијалног безнађа.

Публика седи у гледалишту, са 211 места, смештеном на три стране позорнице, а глумци су у центру и крупном плану.

Тај простор на сцени, замисљен је управо као поменути музеј, у коме су гледаоци позвани да буду учесници у „растварању“ проблема и питања која покреће драма...

Комплексне Толстојеве јунаке тумаче и Нада Шаргин, Владан Гајовић, Бранко Видаковић, Драгана Варагић, Хана Селимовић, Ненад Стојменовић, Никола Вујовић, Бранка Петрић, Вања Милачић и Бојан Кривокапић.

У представи учествују и Јелена Ристић, Предраг Васић, Немања Константиновић, Даница Араповић и музичари Никола Драговић, Иван Мирковић, Немања Бубало.

Ауторски тим ове драме чине Бранко Хојник (сценограф), Славко Милановић (драматург), Бојана Никитовић (костимограф), Ирена Поповић (композитор), Љиљана Мркић Поповић (сценски говор) и Анђелија Тодоровић (сценски покрет).

„Иванов“ је премијерно изведен 12. октобра 2016. године.

■ Р.П.Н. ■

СТИЖУ ИНТЕРНАЦИОНАЛНЕ БАЛЕТСКЕ ЗВЕЗДЕ ИЗ АМСТЕРДАМА

Циганкова и Потсхишвили гостују у „Жизели“

Интернационалне балетске звезде, прваци Националног балета из Амстердама Ана Циганкова и Гиорги Потсхишвили гостоваће 16. и 18. априла у „Жизели“, која ће бити изведена од 19:30 часова на Великој сцени.

У том романтичном балету, на музику Адолфа Адама, у кореографији Леонида Лавровског (према Ж. Корали, Ж. Перо, М. Петипа) Циганкова, која је добро позната београдској публици јер је са великим успехом гостовала на нашој сцени неколико пута, насту-

пиће у насловној улози, док ће се Потсхишвили, који први пут борави у Београду, представити као принц Алберт.

У представи учествује комплетан балетски ансамбл и Оркестар Народног позоришта под диригентском управом Ане Зоране Брајовић. Костиме је креирала Божана Јовановић, а сценографију Борис Максимовић.

„Жизела“ представља истински бисер „белог балета“, али и својеврсни феномен јер се на сценама широм света игра од 1841.

године када је премијерно изведена у париској Опери.

Овај балет је један од најдугочевнијих на нашој сцени јер се у Београду изводи од 1926. године, када је први пут био постављен у кореографији Александра Фортуната.

Следећа премијера је одржана 1931, а обнова 1939. године, обе у кореографији Нине Кирсанове.

Кореографска верзија чувеног руског уметника Леонида Лавровског коју је ексклузивно поставио за Балет Народног позоришта, изводи се од 1957. године.

Исту верзију реализовала је 1991. године наша призната балетска уметница Катарина Обрадовић и од тада се „Жизела“ континуирано игра на Великој сцени Народног позоришта.

■ Р.П.Н. ■

САЊИ АНАСТАСИИ У МОСКОВСКОМ БОЛШОЈ ТЕАТРУ УРУЧЕНА ЗЛАТНА СТАТУА „BRAVO“

Првакиња Опере Народног позоришта у Београду Сања Анастасија овогодишња је добитница златне статуе BraVo за „најбољег класичног извођача из партнерске земље Србије“, према избору интернационалног уметничког жирија BraVo Awards, са седиштем у Москви. Награда која представља знак признања за лична достигнућа у свету музике, уручена је нашој уметници 19. марта у оквиру свечане церемоније одржане на сцени Болшој театра. Награду су до сада, између осталих, добили и Пласидо Доминго, Ана Нетребко, Ангела Георгију, Екатерина Семенчук... Сања Анастасија је прва оперска певачица из Србије која је добила ову престижну награду.

Р.П.Н.

АПРИЛСКА ГОСТОВАЊА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У ЗЕМЉИ И РЕГИОНУ

Серију априлских гостовања Народног позоришта у земљи и региону, отвориће ансамбл Балета који ће 2. априла наступити у Народног позоришту Сарајево са Балетским тритихом „Infinitas“. Реч је о три једночина балета - „Поема“, „Птице не склапај своја крила“ и „Симфонијски триптихон“, у кореографији водећих регионалних кореографа Игора Кирова (Скопље), Милоша Исаиловића (Београд) и Маше Колар (Ријека) рађених на музику домаћих композитора Станојла Рајичића, Енрика Јосифа и Петра Коњовића. Представа „Урнебесна трагедија“, према чувеној драми Душана Ковачевића, у режији Јагоша Марковића биће изведена 5. априла на Глумачким свечаностима „Миливоје Живановић“ у Пожаревцу и, два дана касније, у Бања Луци, у оквиру Манифестације „Дани Јагоша Марковића“ посвећене овом чувеном редитељу коју је изненада преминуо крајем септембра прошле године. Следе, потом, гостовање балета „Копелија“ у Ужицу (09.04.) и драме Тадеуша Слобођанека „Наш разред“, у режији Тање Мандић Ригонат, 11. априла у Чачку. Ова представа, 18. априла биће одиграна и на Фестивалу „Позоришно пролеће“ у Шапцу на којем ће, два дана раније, учествовати и драма Слободана Селенића „Очеви и оци“ у режији Вељка Мићуновића. Представа „Нечиста крв“, према мотивима истоименог романа Борисава Станковића, у драматизацији Маје Тодоровић и режији Милана Нешковића, гостоваће 24. априла у Панчеву, а сутрадан, на „Данима Игора Торбице“ у Новом Саду, публика ће моћи да погледа Толстојеву драму „Царство мрака“, у режији вишеструко талентованог и награђиваног Торбице који је трагично изгубио живот пре четири године. Крајем месеца, серију гостовања закључиће „Успаванка за Алексију Рајчић“, по тексту Ђорђа Косића и у режији Југа Ђорђевића, која ће 29. априла бити изведена на Фестивалу „Марулићеви дани“ у Сплиту.

Р.П.Н.

У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА „СЦЕНСКА ЧУДА“

УМузеју Народног позоришта, 11. марта отворена је изложба „Сценска чуда“. Реч је о изабраним мастер и дипломским завршним радовима студената сценографије Факултета примењених уметности Универзитета уметности у

Београду насталих у периоду 2018. – 2024. из предмета Позоришна сценографија. Изложба ће бити отворена до средине маја.

Р.П.Н.

АПРИЛ 2024.

ВЕЛИКА СЦЕНА

ПОН. 01.	НИШТА НЕЋЕМО ЗАБОРАВИТИ драматизација Тијане Грумић по мотивима прозе Вере Ценић гостује позориште „Бора Станковић“ Врање од 19.30
УТО. 02.	ТОСКА опера Ђакома Пучинија од 19.30
СРЕ. 03.	СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса у продукцији ФМУ и ФПУ поводом обележавања СВЕТСКОГ ДАНА СТУДЕНАТА од 19.30
ПЕТ. 05.	АБ (ИНТРА) у кореографији Рафаела Боначеле, гостује Сиднејска компанија игре, у оквиру Београдског фестивала игре од 20.00
СУБ. 06.	АБ (ИНТРА) у кореографији Рафаела Боначеле, гостује Сиднејска компанија игре, у оквиру Београдског фестивала игре од 20.00
НЕД. 07.	МАГБЕТ драма Вилијама Шекспира од 19.30
ПЕТ. 12.	РАТ И МИР драматизација Федора Шилија по роману Л. Н. Толстоја од 19.30
СУБ. 13.	СВЕ МОЈЕ ХЕРОИНЕ концерт Јасмине Трумбеташ Петровић, прослава 30 година уметничког рада од 20.00
НЕД. 14.	ОЧЕВИ И ОЦИ драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића од 19.30
ПОН. 15.	МИСТЕР ДОЛАР комедија Бранислава Нушића од 21.00
УТО. 16.	ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама гостују Ана Циганкова и Гиорги Потсхишвили, прваци Националног балета из Амстердама од 19.30
СРЕ. 17.	ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија од 19.30
ЧЕТ. 18.	ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама гостују Ана Циганкова и Гиорги Потсхишвили, прваци Националног балета из Амстердама од 19.30
ПЕТ. 19.	УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА комедија Душана Ковачевића од 19.30
СУБ. 20.	ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија од 19.30
НЕД. 21.	КОПЕЛИЈА балет Леа Делиба од 11.00
НЕД. 21.	ДЕЦА опера у 17 песама на музику Ирене Поповић по роману Милене Марковић од 20.00
ПОН. 22.	ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића од 19.30
УТО. 23.	СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА „УЧИТЕЉ ДОСИТЕЈ“ у организацији Задужбине „Доситеј Обрадовић“ од 20.00
СРЕ. 24.	КАРМЕН опера Жоржа Бизеа од 19.00
ЧЕТ. 25.	ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет Петра Иљича Чајковског од 19.00
ПЕТ. 26.	МИСТЕР ДОЛАР комедија Бранислава Нушића од 19.30
СУБ. 27.	ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет Петра Иљича Чајковског од 19.00
НЕД. 28.	У ИМЕ ОЦА И СИНА драма Милована Витезовића од 19.30
ПОН. 29.	ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет Петра Иљича Чајковског од 19.30
УТО. 30.	ИВАНОВ / 50-та представа драма Антона Павловича Чехова од 19.30

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ

09. 04. **ТУРАНДОТ**, опера Ђакома Пучинија, у 19.30 часова

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ПОН. 01.	НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека од 20.30
УТО. 02.	САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО црна комедија Жељка Хубача од 20.30
СРЕ. 03.	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића од 20.30
ЧЕТ. 04.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја од 20.30
СУБ. 06.	ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ мелодрамска црна комедија Џозефа Раџива од 20.30
НЕД. 07.	СНЕЖАНА И СЕДАМ ПАТУЉАКА опера за децу Драгана Каролића од 12.00
НЕД. 07.	„ЗВЕЗДА ПЛАВА - ЗВЕЗДА ПРАВА!“ Инклузивни хор „Исон“ и пријатељи и Дечији хор храма Св. Георгија од 18.00
ПОН. 08.	НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека од 20.30
СРЕ. 10.	ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђидић - титловано на енглески језик од 20.30
ПЕТ. 12.	ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ мелодрамска црна комедија Џозефа Раџива од 20.30
СУБ. 13.	САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО црна комедија Жељка Хубача од 20.30
НЕД. 14.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја од 20.30
ПОН. 15.	ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 драма Ђорђа Лебовића од 20.30
СРЕ. 17.	МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ драматизација Катарине Тодоровић по роману Владимира Пиштала од 20.30
ЧЕТ. 18.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића од 20.30
ПЕТ. 19.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија од 20.30
СУБ. 20.	СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа од 20.30
НЕД. 21.	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића од 20.30
ПОН. 22.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића од 20.30
УТО. 23.	УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића - титловано на енглески језик од 20.30
СРЕ. 24.	Концерт студената Катедре за соло певање Факултета музичке уметности од 20.00
ЧЕТ. 25.	СУЗЕ СУ О.К. мелодрама Мирјане Бобић Мојсиловића од 20.30
ПЕТ. 26.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита од 20.30
СУБ. 27.	ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ мелодрамска црна комедија Џозефа Раџива од 20.30
НЕД. 28.	СНЕЖАНА И СЕДАМ ПАТУЉАКА опера за децу Драгана Каролића од 17.00
УТО. 30.	УПОТРЕБА ЧОВЕКА по тексту Александра Тишме у режији Бориса Лијешевића, копродукција Новог тврђава театра, Будва град театра, Новосадског позоришта и East West центра из Сарајева од 20.30

ФОАЈЕ II ГАЛЕРИЈЕ

06. 04. **„ИНТЕРМЕЦО“** концерт музике за флауту и харфу, Вања Ђорђевић и Горана Ђургус са гостима, у 18 часова29. 04. **„ОСВИТ“** концерт камерне музике Душица Блаженовић (виолина), Марко Богдановић (клавир) и Павле Поповић (виолончело), у 17 часова